

Juli 2008

J.nr. RA-2007-120-0039

Straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222
efter ændringen af bestemmelsen i 2002

1. Indledning

Ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og færdselsloven blev strafferammen i straffelovens § 222, stk. 1, hævet fra fængsel indtil 6 år til fængsel indtil 8 år. Endvidere blev strafferammen i straffelovens § 222, stk. 2, hævet fra fængsel indtil 10 år til fængsel indtil 12 år.

Efter lovændringen har Justitsministeriet anmodet Rigsadvokaten om at vurdere strafniveauet efter strafsøkærpelsen.

Rigsadvokaten har på den baggrund afgivet følgende redegørelser om strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 efter lovændringen i 2002:

- Januar 2004 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2004
- Juni 2005 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 25/2005
- Juni 2006 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 23/2006
- Juni 2007 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 17/2007
- Denne redegørelse

Denne redegørelse indeholder en beskrivelse af ændringen af straffelovens § 222 ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 (afsnit 2) og en nærmere beskrivelse af konklusionen i redegørelserne fra januar 2004, juni 2005, juni 2006 og juni 2007 (afsnit 3). I afsnit 4 findes en beskrivelse af straffene i de sager om overtrædelse af straffelovens § 222, der er modtaget i indberetningsperioden fra den 1. september 2007 til udgangen af februar 2008, og i afsnit 5 findes en samlet vurdering af strafniveauet.

I bilaget til redegørelsen findes en mere udførlig beskrivelse af de enkelte sager, der er omfattet af undersøgelsen.

2. Lov nr. 380 af 6. juni 2002 om ændring af straffelovens § 222

2.1. Forarbejderne til lovændringen

Som nævnt ovenfor blev strafferammerne i straffelovens § 222, stk. 1 og 2, ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 hævet med 2 år til henholdsvis fængsel indtil 8 år og fængsel indtil 12 år. Ændringen trådte i kraft den 8. juni 2002 og har virkning for forhold, der begås efter dette tidspunkt.

Ændringen af straffelovens § 222 blev foreslået under Folketingets behandling af lovforslaget om skærpelser af straffene for bl.a. vold og voldtægt. Ændringen er således ikke beskrevet i lovforslagets bemærkninger.

Af Retsudvalgets betænkning af 16. maj 2002 over lovforslaget fremgår bl.a. følgende af forslagsstillerens (Socialdemokratiets) bemærkninger til denne ændring:

”Formålet med de foreslåede ændringer af straffen for seksuelt misbrug af børn er at sikre en parallelitet mellem strafferammerne for voldtægt (§ 216) og seksuelt misbrug af børn (§ 222). Forslagsstillerne forestiller sig en strafforøgelse for seksuelt misbrug af børn, som forholdsvis vil svare til forøgelsen af voldtægtsstraffen...”

Endvidere har et flertal i Retsudvalget (Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti), der tilsluttede sig ændringsforslaget, givet udtryk for følgende:

”Straffelovens § 222 bygger i hvert fald til dels på de samme beskyttelseshensyn som straffelovens § 216. Bestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 2, omhandler således bl.a. tilfælde, hvor en person under anvendelse af tvang skaffer sig samleje med et barn under 12 år.

Samtidig kan der efter Venstres, Dansk Folkepartis og Det Konservative Folkepartis opfattelse være grund til at påpege, at straffelovens § 222 også omhandler forhold, hvor der ikke umiddelbart er sammenfald med de beskyttelseshensyn, der ligger bag bestemmelsen i straffelovens § 216 om voldtægt. Eksempelvis omfatter straffelovens § 222, stk. 1, det tilfælde, at en 16-årig har samleje med en 14-årig, uden at der har været anvendt tvang m.v. Tilfælde af denne karakter vil i praksis ofte blive afgjort med et tiltalefrafald.

I sager om overtrædelse af straffelovens § 222 er der derfor efter disse partiers opfattelse fortsat behov for en betydelig nuancering i den konkrete strafudmåling alt efter karakteren og grovheden af den overtrædelse af straffelovens § 222, der har fundet sted.

...

Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti går i den forbindelse ud fra, at forhøjelsen af strafferammen i straffelovens § 222 ikke ændrer ved den betydelige nuancering i den konkrete strafudmåling i sager omfattet af straffelovens § 222, hvor der som påpeget kan være endog meget betydelige forskelle i karakteren og grovheden af den enkelte overtrædelse af bestemmelsen. Eksempelvis forudsættes det, at den nævnte praksis, hvorefter en ung persons samleje med en 14-årig efter omstændighederne kan afgøres med et tiltalefrafald, vil blive videreført.

Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti går også ud fra, at forhøjelsen af strafferammerne i straffelovens § 222 ikke vil føre til væsentlige begrænsninger i den eksisterende mulighed for i sædelighedssager at idømme en betinget dom med vilkår om behandling i tilfælde, hvor strafniveauet i dag ligger mellem 4-6 måneders fængsel og fængsel i 1 år og 6 måneder, og hvor der ikke er anvendt vold eller ulovlig tvang.”

2.2. Rigsadvokaten Informerer nr. 14/2002

I Rigsadvokaten Informerer nr. 14/2002 oplyste Rigsadvokaten følgende til statsadvokaterne og politimestrene om strafskærpelsen:

”Bemærkningerne fra forslagsstillerne og det flertal, der tilsluttede sig ændringsforslaget, må efter min opfattelse forstås således, at der ved ændringen tilsigtes en vis generel forhøjelse af straffene for overtrædelse af straffelovens § 222.

Skærpede straffe for overtrædelse af straffelovens § 222 må i lyset af bemærkningerne i hvert fald tænkes anvendt i de tilfælde, hvor overgrebet mod barnet har en vis lighed med voldtægt, uden at der dog er grundlag for at rejse tiltale efter § 216. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis gerningsmanden har anvendt tvang eller trusler som beskrevet i § 222, stk. 2, 2. led, eller hvis gerningsmanden på anden måde har optrådt sådan, at han har skræmt barnet til at underkaste sig overgrebene. I disse tilfælde synes bemærkningerne at indebære, at der kan nedlægges påstand om en strafforhøjelse på op mod 1 år.

Det er dog samtidig i bemærkningerne forudsat, at den betydelige nuancering i den konkrete strafudmåling ved overtrædelser af § 222 skal opretholdes, bl.a. således, at adgangen til at anvende tiltalefrafald i visse tilfælde ved overtrædelse af § 222, stk. 1, bevares.

Det er endvidere i bemærkningerne forudsat, at de forhøjede strafferammer i § 222 ikke skal føre til væsentlige begrænsninger i den eksisterende mulighed for at anvende behandlingsdom i sædelighedssager. Da anvendelse af behandlingsdom i sædelighedssager ifølge retningslinierne i RM 6/1997 (nu Rigsadvokatmeddelelse nr. 9/2005 om strafpåstanden i sager om overtrædelse af straffeloven) allerede er udelukket, hvis forholdet omfatter vold og tvang, og da det i øvrigt er en betingelse, at straffen ikke overstiger 1 ½ år, vil det således formentlig kun i ganske få tilfælde udelukke brugen af behandlingsdom, at der sker en skærpelse af straffen i de situationer, der nævnt i afsnittet ovenfor.

Det må i øvrigt lægges til grund, at de skærpede straffe også skal omfatte forhold, der henføres under § 222, jf. § 224 eller § 225, og sager, hvor der domfældes for overtrædelse af straffelovens § 210 eller § 223, jf. § 222.

Straffes der for § 222 og § 216 i sammenstød, følger det af bemærkningerne til forslaget om forhøjelse af straffen i voldtægtssager, at det – udover den generelle strafforhøjelse i størrelsesordenen 1 år – bør tillægges øget vægt i skærpende retning, hvis der er tale om voldtægt begået mod et barn, jf. de almindelige bemærkninger i lovforslagets afsnit 2.1.3...”

3. Konklusionerne i redegørelserne fra januar 2004, juni 2005, juni 2006 og juni 2007

Redegørelsen fra januar 2004 om strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 omfattede domme afsagt i perioden fra den 8. juni 2002 til udgangen af august 2003. Der blev indberettet 12 sager, hvoraf 11 sager var endeligt afgjort ved redegørelsens udarbejdelse. Det forholdsvis beskedne antal sager skyldes formentlig bl.a., at der kun blev indberettet sager, hvor gerningstidspunktet lå efter lovens ikrafttræden den 8. juni 2002, og at sagsbehandlingstiden førte til, at der først noget inde i den første indberetningsperiode blev afsagt domme på grundlag af lovændringen. Endvidere kan det ikke udelukkes, at der var domme, som ikke blev indberettet.

Det var vanskeligt at vurdere strafudmålingsniveauet, fordi der ikke forelå redegørelser om straffene forud for strafskærpelsen, og fordi der var tale om et meget spinkelt grundlag. Hertil kom, at sagerne omfattede forhold af meget forskellig karakter og grovhed.

Konklusionen i redegørelsen var dog, at straffene i enkelte af sagerne efter en umiddelbar vurdering og i lyset af, at der ved lovændringen måtte være tilsigtet en generel skærpelse af straffene, synes mildere, end det efter rigsadvokatens opfattelse burde være tilfældet. Der var også kun i få af dommene i præmisserne vedrørende straffastsættelsen henvist direkte til lovændringen.

Dette talte for, at anklagemyndigheden i en periode fremover fortsat var opmærksom på straffastsættelsen i sager om overtrædelse af straffelovens § 222, herunder om sagerne burde ankes til skærpelse. Rigsadvokaten iværksatte derfor ved Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2004 en ny indberetningsordning.

Redegørelsen fra juni 2005 om strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 omfattede domme afsagt i perioden fra den 1. marts 2004 til udgangen af december 2004. Der blev indberettet 39 sager, hvoraf 19 var ankedomme. Det var igen vanskeligt at vurdere strafudmålingsniveauet, fordi der ikke forelå redegørelser om straffene forud for strafskærpelsen, fordi sagerne omfattede forhold af meget forskellig karakter og grovhed, og endelig som følge af, at strafudmålingen skete efter en meget konkret vurdering af sagens omstændigheder.

Konklusionen i redegørelsen var dog, at der i hovedparten af sagerne i vidt omfang var taget hensyn til, at straffene efter lovændringen skulle skærpes. Samtidig var der imidlertid enkelte sager, som efter rigsadvokatens opfattelse lå i underkanten af det strafniveau, som måtte anses for tilsigtet med strafskærpelsen.

Sammenfattende var det rigsadvokatens opfattelse, at strafudmålingen i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 generelt set måtte antages at tage udgangspunkt i tilkendegivelserne i forarbejderne til lov nr. 380 af 6. juni 2002 om skærpelse af straffen.

Under hensyn til de enkelte sager, hvor straffen i lyset af strafskærpelsen efter Rigsadvokatens opfattelse måtte anses for at være for lav, fandt rigsadvokaturen, at anklagemyndigheden fortsat burde være særlig opmærksom på strafudmålingen i sager om overtrædelse af straffelovens § 222, herunder tage initiativ til at anke domme med påstand om skærpelse, hvis der var grundlag herfor.

Redegørelsen fra juni 2006 om strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 omfattede domme afsagt i perioden fra den 1. august 2005 til udgangen af januar 2006. Der blev indberettet 63 sager, herunder 31 byretsdomme, 31 landsretsdomme (1 nævningedom, 27 endelige ankedomme og tre ankedomme, som med Procesbevillingsnævnets tilladelse var anket til Højesteret) samt en højesteretsdom.

Det var også ved afgivelsen af denne redegørelse vanskeligt at vurdere strafudmålingsniveauet mere generelt. Konklusionen i redegørelsen var dog, at der i langt hovedparten af sagerne i vidt omfang var

taget hensyn til, at straffen efter lovændringen skulle skærpes. Det var endvidere tydeligt, at der i forbindelse med denne undersøgelse i forhold til de tidligere undersøgelser var afsagt et større antal domme, hvor straffene lå i niveauet 2 års fængsel til fængsel i 3 år og 6 måneder. Samtidig var der imidlertid enkelte sager, som efter rigsadvokatens opfattelse lå i underkanten af det strafniveau, som måtte anses for tilsigtet med strafskærpelsen.

Under hensyntagen til, at der fortsat var enkelte sager, hvor der efter rigsadvokatens opfattelse burde være udmålt en højere straf, og at Procesbevillingsnævnet havde meddelt anketilladelse til Højesteret i tre sager om seksuelle overgreb mod børn, hvilket kunne få betydning for den fremtidige straffastsættelse på området, var der efter Rigsadvokatens opfattelse grundlag for at følge strafudmålingen i en ny periode med henblik på afgivelse af yderligere en redegørelse om straffene.

Redegørelsen fra juni 2007 om strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 omfattede domme afsagt i perioden fra den 1. september 2006 til udgangen af februar 2007. Der blev indberettet 59 sager, herunder 29 byretsdomme og 27 landsretsdomme (to nævningedomme og 25 ankedomme, heraf en sag, hvor domfældte havde ansøgt om tilladelse til at indbringe landsrettens anke for Højesteret, men hvor Procesbevillingsnævnet ved afgivelse af redegørelsen endnu ikke havde truffet afgørelse i sagen) samt tre højesteretsdomme.

Konklusionen i redegørelsen var, at der i langt hovedparten af sagerne i vidt omfang var taget hensyn til, at straffene efter lovændringen skulle skærpes. Der var fortsat ligesom i redegørelsen fra juni 2006 afsagt et større antal domme med straffe i niveauet fra 2 års fængsel til fængsel i 3 år og 9 måneder end i de tidligere undersøgelser.

Der forelå dog også i denne undersøgelse enkelte domme, hvor straffen set i forhold til niveauet i de øvrige sager efter rigsadvokatens opfattelse burde have været højere, selv om der muligvis i nogle af disse sager var sket en skærpelse i forhold til tidligere praksis. På denne baggrund samt henset til, at Straffelovrådet på daværende tidspunkt overvejede spørgsmålet, om der gennem lovgivning kunne være anledning til at ændre strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn, fandt Rigsadvokaten det hensigtsmæssigt i en ny periode at følge strafudmålingen i disse sager.

Nedenfor redegøres for de sager, der er indkommet under denne nye indberetningsordning.

4. Straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 i den foreliggende undersøgelse

4.1. Indberetningsordningen og antallet af sager

Ved Rigsadvokaten Informerer nr. 17/2007 iværksatte rigsadvokaturen en indberetningsordning af alle domme vedrørende overtrædelse af straffelovens § 222, herunder også jf. §§ 224 og 225. Ordningen omfattede by- og landsretsdomme afsagt i perioden fra den 1. september 2007 til udgangen af februar 2008. Ankedomme afsagt af landsretten efter udløbet af den nævnte periode var omfattet, såfremt byrettens dom i sagen var afsagt inden udgangen af februar 2008.

Der er i medfør af indberetningsordningen iværksat ved Rigsadvokaten Informerer nr. 17/2007 blevet indberettet 33 sager. Redegørelsen omfatter kun endelige domme. Byretsdomme under anke er således ikke er medtaget i redegørelsen. Domme, hvor der er idømt foranstaltninger i stedet for fængselsstraf, er ligeledes ikke medtaget i redegørelsen, idet disse domme ikke belyser strafniveauet.

Antallet af sager er mindre end antallet i redegørelsen fra juni 2006, men svarer næsten til antallet i redegørelsen fra juni 2005, hvor der forelå 39 sager, ligesom antallet af indberettede sager væsentligt overstiger antallet i redegørelsen fra januar 2004, hvor der forelå 12 sager.

De 33 sager, der er beskrevet i oversigten i bilaget til denne redegørelse, fordeler sig således på byretterne og landsretterne:

Byret	17 domme
Landsret, ankesager	16 domme

4.2. Strafudmålingen i ankesager

Som det fremgår ovenfor, foreligger der 16 ankedomme fra landsretten. I fem af disse sager forhøjede landsretten straffen (dom 16, 18, 19, 31 og 33). Der var tale om forhøjelser på mellem fængsel i 1 måned og fængsel i 6 måneder.

I ét tilfælde (dom 1) nedsatte landsretten straffen, mens byrettens dom blev stadfæstet i ni ankedomme (dom 10, 13, 15, 20, 22, 23, 26, 27 og 32).

I et enkelt tilfælde blev en frifindende byretsdom anket af anklagemyndigheden til landsretten, hvor der skete domfældelse (dom 24).

4.3. Straffene i de sager, der indgår i undersøgelsen

4.3.1. Indledning

Som det fremgår ovenfor under afsnit 2, er der ved lovændringen tilsigtet en vis generel forhøjelse af straffene for overtrædelse af straffelovens § 222. Det er samtidig forudsat, at forhøjelsen af strafferammen ikke ændrer ved den betydelige nuancering i den konkrete strafudmåling i sådanne sager. Det er endvidere anført, at forhøjelsen af strafferammerne i straffelovens § 222 ikke skal føre til væsentlige begrænsninger i muligheden for at idømme en betinget dom med vilkår om behandling i tilfælde, hvor strafniveauet i dag ligger mellem 4-6 måneders fængsel og fængsel i 1 år og 6 måneder.

Der foreligger dog ikke i forarbejderne klare tilkendegivelser om det hidtidige strafniveau, der som nævnt er nuanceret, eller mere generelle tilkendegivelser om, hvilken strafskærpelse der tilsigtes, og rigsadvokaturen har heller ikke foretaget egentlige undersøgelser på dette område inden ændringen af straffelovens § 222.

Gennemgangen af de konkrete sager nedenfor i afsnit 4.3.2. – 4.3.6. sker derfor ligesom i de tidligere redegørelser, uden at der foreligger en systematiseret redegørelse for straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 forud for lovændringen. Det er således vanskeligt med sikkerhed at vurdere, i hvilken grad den forudsatte strafforhøjelse er slået igennem i praksis, og der er derfor først og fremmest tale om en redegørelse for straffene, sådan som domstolene har udmålt dem i konkrete sager efter lovændringen, og en mere fri vurdering af strafniveauet i lyset af forarbejderne til lovændringen.

I det følgende (og i bilaget) er sagerne – ligesom i redegørelserne fra juni 2005, juni 2006 og juni 2007 – opdelt i kategorier, hvor forholdet er begået over for kærester eller andre personer, som den tiltalte har haft en kærestelignende relation til (afsnit 4.3.2.), sager, hvor forholdet er begået inden for familien (afsnit 4.3.3.), sager, hvor forholdet er begået over for en forurettet, som tiltalte har været ansvarlig for i en pasningssituation (afsnit 4.3.4.), samt sager, hvor forholdet er begået over for en forurettet, som har været betroet den tiltalte til undervisning eller lignende (afsnit 4.3.5.). Herudover er der en række sager af forskellig karakter, som det ikke har været muligt at placere i de nævnte grupper. Disse andre tilfælde er beskrevet i afsnit 4.3.6.

Det bemærkes, at sager, hvor de seksuelle overgreb tillige er henført til straffelovens § 216 om voldtægt, ikke er medtaget i denne redegørelse. Disse sager indgår i den undersøgelse af straffene i voldtægtssager, der er udarbejdet samtidig med den her foreliggende redegørelse.

4.3.2. Straffene i sager vedrørende kæresteforhold og andre kærestelignende relationer

Der er indberettet ni sager (herunder en anke-dom), som kan henføres til denne kategori. Det drejer sig dels om sager, hvor tiltalte og forurettede var kærester eller på anden måde følelsesmæssigt engageret, dels sager, hvor tiltalte og forurettede i fælles forståelse mødtes en eller flere gange med henblik på seksuelle aktiviteter. De forurettede har typisk været i alderen 12-14 år, men i en enkelt sag (dom 9) var der tale om seksuelt samkvem med en 11-årig pige. Det blev i denne sag dog lagt til grund, at den tiltalte i noget af forløbet ikke vidste eller burde have indset, at pigen var under 12 år.

I dommene 1-8 er sagen afgjort uden udmåling af straf eller med forholdsvist korte frihedsstraffe på mellem 40 dage og 4 måneder. Bortset fra dom 6 blev alle frihedsstraffene gjort betingede, dom 5 dog med vilkår om samfundstjeneste og dom 8 kun delvist betinget.

I dom 1, der er en anke-dom, var der tale om en 20-årig tiltalt, som ved en enkelt lejlighed havde haft samleje med sin 13-årige kæreste, der blev gravid og fik en abort. Det blev lagt til grund, at tiltalte havde udvist en betydelig grad af uagtsomhed med hensyn til forurettedes alder, men det fandtes ikke bevist, at forholdet kunne tilregnes ham som forsætligt. I byretten blev straffen udmålt til 40 dages betinget fængsel, idet der på den ene side blev lagt vægt på at der var tale om et kæresteforhold, og på den anden side, at der var tale om ubeskyttet samleje med en knap 7 år yngre pige. Landsretten, der fandt tiltalte skyldig som fastslået i byretten, fandt det ikke formålstjenstligt at fastsætte straffen. Tiltalte blev således i landsretten idømt en betinget dom uden straffastsættelse.

I dom 2 var der tale om en 20-årig tiltalt, som i et enkelt tilfælde havde samleje med en 13-årig pige, som han kendte i forvejen. Tiltalte havde desuden i forening med to andre brugsstjålet et motorkøretøj. Straffen blev udmålt til fængsel i 40 dage betinget. Ved strafudmålingen blev der lagt vægt på, at der var tale om et frivilligt samleje mellem to personer, som kendte hinanden i forvejen, samt at tiltaltes rolle ved brugstyveriet var af forholdsvis underordnet betydning.

I dom 3 var der tale om en 24-årig mand, som tre gange i løbet af et døgn havde samleje og anden kønslig omgængelse end samleje med en 12-årig pige. Han havde herudover på sin computer besiddet 8 utugtige billeder af personer under 18 år. Straffen blev udmålt til fængsel i 3 måneder betinget, idet retten på den ene side bl.a. lagde vægt på, at aftalen om samleje ikke blev indgået efter en pludselig indskydelse, men blev planlagt efter sms-skriveri og telefonsamtaler over en periode, og på den anden side bl.a., at opfordringen til samleje oprindeligt kom fra forurettede, samt at tiltalte i retten fremstod som meget umoden og ikke alderssvarende.

I dom 4, 5 og 7 var der tale om tiltalte i alderen 26-30 år, som havde haft samleje med 14-årige piger. Straffene blev udmålt til fængsel i henholdsvis 3 måneder (dom 4 og 5) og 4 måneder (dom 7), der blev gjort betingede, dog med vilkår om samfundstjeneste i dom 5.

I dom 6 var der tale om en 36-38-årig mand, som i henholdsvis sommeren 2005 og sommeren 2006 i tre tilfælde havde samleje og mindst to gange anden kønslig omgængelse end samleje med en 12-13-årig pige, ligesom tiltalte over en periode på ca. 2 år krænkede forurettedes blufærdighed, da hun var 10-13 år. Tiltalte havde herudover besiddet et mindre antal børnepornografiske billeder og filmsekvenser. Forurettede og tiltalte kendte hinanden gennem hendes morforældre, og de nævnte forhold blev begået, da forurettede var på sommerferie hos morforældrene. Straffen blev udmålt til fængsel i 3 måneder. Straffen synes mild henset til den store aldersforskel, den tidsmæssige udstrækning og karakteren af de begåede forhold. Anklagemyndighedens anke til skærpelse af straffen blev imidlertid ikke forkyndt rettidigt for tiltalte.

I dom 8 var der tale om en 20-årig mand, som i en periode på ca. 3 måneder gentagne gange havde samleje med sin 14-årige kæreste, der blev gravid og fik en abort omkring sin 15 års fødselsdag. Desuden havde tiltalte begået vold i gentagelsestilfælde og fremsat trusler over for forurettede, jf. straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1 og § 266. Straffen blev udmålt til fængsel i 4 måneder, hvoraf 2 måneder blev gjort betinget.

I dom 9 havde en 36-37-årig tiltalt i et enkelt tilfælde samleje, analt samleje og anden kønslig omgængelse end samleje med en 11-årig pige, som han havde fået kontakt med via internettet, idet det dog under sagen blev lagt til grund, at tiltalte ikke vidste eller burde vide, at pigen var under 12 år, da han havde samleje med hende. Tiltalte havde desuden via sms-beskeder krænket pigens blufærdighed, ligesom han via et chatprogram havde krænket en 14-årig piges blufærdighed. Desuden havde tiltalte besiddet og udspremt ni billeder og tre film med børnepornografisk materiale. Straffen blev fastsat til fængsel i 1 år og 9 måneder, der tillige omfattede en reststraf på 30 dage.

Som nævnt i afsnit 2.1. og 2.2. var det i forarbejderne til lovændringen forudsat, at den tidligere praksis, hvorefter en ung persons samleje med en 14-årig efter omstændighederne kan afgøres med et tiltalefrafald, ville kunne videreføres. I de ovennævnte sager har tiltalefrafald dog ikke været relevant, hvilket skyldes forholdets karakter, eller at aldersforskellen mellem tiltalte og forurettede har været for stor, ligesom det har haft betydning, at tiltalte og forurettede ikke i alle sager havde etableret et egentligt kæresteforhold.

Ved strafudmålingen ses der ofte lagt vægt på den forurettedes alder, aldersforskellen, forholdenes karakter og varighed samt relationen mellem forurettede og tiltalte på gernings- og domstidspunktet. Selv om det ikke i alle tilfælde fremgår direkte af dommenes præmisser, må det antages, at der i denne type af sager fortsat lægges betydelig vægt på, at de seksuelle aktiviteter er foregået i enighed mellem parterne.

Senest i redegørelsen fra juni 2007 gav de indberettede domme rigsadvokaturen grundlag for at antage, at straffen for enkeltstående eller kortvarige seksuelle forhold mellem ynge tiltalte i alderen op til ca. 21 år og børn i alderen 12-14 år lå i niveauet fra betinget dom uden straffastsættelse til fængsel i op til 3 måneder, som i flere tilfælde blev betingede, eventuelt på vilkår af samfundstjeneste.

Endvidere gav de indberettede domme rigsadvokaturen anledning til at antage, at straffen for seksuelle forhold mellem ældre tiltalte fra ca. 22 år og børn i alderen 12-14 år som udgangspunkt lå i niveauet 3-6 måneders fængsel, som kun undtagelsesvist blev gjort betinget.

Endelig var der et par enkelte domme, der viste, at straffen for overtrædelse af straffelovens § 222 selv i kærestelignende forhold kunne stige betydeligt, når der forelå særligt skærpende omstændigheder.

De nu indberettede domme ses at være i overensstemmelse med rigsadvokatens tidligere antagelser om strafniveauet i denne type sager, idet straffene i dom 1 og 8 med de yngre tiltalte ligger i det angivne niveau fra betinget dom uden straffastsættelse til fængsel i op til 3 måneder betinget, herunder betinget af samfundstjeneste. I dom 8 blev der udmålt en straf på fængsel i 4 måneder, hvoraf 60 dage vedrørte anden kriminalitet (vold).

Endvidere ligger straffene i dom 3-7 indenfor niveauet på 3-6 måneders fængsel, der antages at være udgangspunktet for ældre tiltalte. I dom 3, 4 og 7 blev straffen gjort betinget, i de to sidstnævnte domme med henvisning til tiltaltes gode personlige forhold og den tid, der var forløbet siden forholdet blev begået. I dom 5 blev straffen gjort betinget af bl.a. samfundstjeneste.

Dom 6 (fængsel i 3 måneder) ligger ligeledes indenfor niveauet. Som nævnt synes straffen i den sag dog mild henset til den store aldersforskel, den tidsmæssige udstrækning og karakteren af de begåede forhold.

Den sidste dom (dom 9) viser igen en forhøjelse af straffen, når der foreligger skærpende omstændigheder, herunder betydelig aldersforskel og udnyttelse af forurettedes barnlighed og naive tillid.

4.3.3. Straffene i sager vedrørende familierelationer

Der er indberettet 15 sager (herunder 10 ankedomme), som kan henføres til denne kategori. Det drejer sig om forhold begået over for biologiske børn, adoptivbørn og stedbørn (ni sager), børnebørn og stedbørnebørn (to sager) samt mere fjerne familierelationer som f.eks. samlevers/kærestes barn (to sager) eller niecer og nevøer (to sager).

I dom 10, der er en anke, var der tale om et enkeltstående forhold af anden kønslig omgængelse end samleje med kærestens 12-årige datter. Straffen blev udmålt til fængsel i 3 måneder, hvilket er den laveste straf i denne gruppe af sager.

I dom 11 blev tiltalte dømt for et tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje med sin 7-årige steddatter. Tiltalte blev endvidere dømt for vold efter straffelovens § 244 og falsk anmeldelse af et strafbart forhold, jf. straffelovens § 165. Straffen blev udmålt til fængsel i 6 måneder betinget. Ved straffastsættelsen lagde retten vægt på karakteren af de begåede forhold, navnlig at det seksuelle overgreb var begået over for tiltaltes den gang 7-årige steddatter. Straffen blev gjort betinget bl.a. under hensyn til tiltaltes fremtidige kontakt og samvær med de to børn, som han og forurettedes mor havde sammen.

Dom 12, 14 og 17 har medført fængsel i henholdsvis 6 måneder, 1 år og 2 år, der i alle tilfælde blev gjort betinget med vilkår om bl.a. psykiatrisk/sexologisk behandling. I dom 12 og 14 var der tale om anden kønslig omgængelse end samleje begået over for henholdsvis to nevøer i den ene sag og en steddatter og en stedsøn i den anden sag. I dom 17 var der udover anden kønslig omgængelse end samleje med en steddatter også tale om blufærdighedskrænkelser samt et forsøg på samleje med hende. Der blev ved strafudmålingen i dom 17 lagt vægt på, at tiltalte var forurettedes stedfar, og at han havde boet sammen med hende fra hun var ca. 4 år gammel og dermed havde en omsorgspligt over for hende, samt at han ved overgrebene groft havde krænket forurettedes tillid til ham og udnyttet hendes afhængighed af ham i de tilfælde, hvor han passede hende. Endvidere lagde retten vægt på, at forholdene var begået efter strafskærpselsloven.

I dom 13, der er en anke, havde tiltalte i et tilfælde forsøgt at opnå samleje med sin 8-10-årige datter og over en periode på ca. 6 år adskillige gange krænket forurettedes blufærdighed fra hun var 6-7 år gammel. Straffen blev både i by- og landsret udmålt til fængsel i 8 måneder. Straffen synes at ligge i underkanten af straffniveauet i denne type sager henset til forurettedes alder, og at der var tale om et forsøg på samleje. Det fremgår dog, at der ved straffastsættelsen på den ene side blev lagt vægt på, at der var tale om et relativt beskedent forsøg på samleje, der blev afbrudt og ikke forsøgt gentaget, og på den anden side, at blufærdighedskrænkelserne var af særdeles grov karakter, indledt over for et barn på 6-7 år, der oven i købet var tiltaltes egen datter, og derpå fortsat i adskillige år.

I dom 15, der er en anke, havde tiltalte i flere tilfælde haft anden kønslig omgængelse end samleje med sin 12-13-årige steddatter og krænket hendes blufærdighed, herunder i et tilfælde, hvor hun på grund af indtagelse af alkohol og amfetamin var ude af stand til at modsætte sig handlingen, ligesom

han i et tilfælde havde forsøgt at opnå samleje med hende, hvilket mislykkedes. Tiltalte blev tillige dømt for blufærdighedskrænkelser over for tre af steddatterens veninder samt for at have besiddet 0,25 gram amfetamin. Straffen, der blev udmålt til 1 års fængsel, synes at ligge i underkanten af strafniveauet i denne type sager henset til, at der bl.a. var tale om forsøg på samleje samt krænkelser af yderligere tre piger.

I dom 16, der er en ankedom, havde tiltalte i løbet af en måned mindst 10 gange samleje og anal samleje med sin 13-årige steddatter, ligesom han i samme periode i flere tilfælde krænkede hendes blufærdighed og havde anden kønslig omgængelse end samleje med hende. Tiltalte blev tillige dømt for flugt under varetægtsfængslingen. Landsretten skærpede straffen fra fængsel i 1 år og 4 måneder til 1 år og 9 måneder med henvisning til karakteren af de begåede forhold og aldersforskellen mellem tiltalte, der var 36 år, og forurettede.

I dom 18, der er en ankedom, havde en 78-årig tiltalt haft anden kønslig omgængelse end samleje med sine 6-12-årige børnebørn (tvillinger) og krænket deres blufærdighed, ligesom tiltalte i et enkelt tilfælde forsøgte at opnå samleje med den ene af pigerne, efter hun var fyldt 12 år. Landsretten skærpede straffen fra fængsel i 1 år og 6 måneder til fængsel i 2 år (dissens af to dommere for 2 år og 6 måneder) under henvisning til, at der var tale om talrige overgreb over en langvarig periode mod to børnebørn, der i den væsentligste del af perioden var under 12 år. Straffen synes at ligge i underkanten af strafniveauet i denne type sager, hvor der er tale om mere end enkeltstående seksuelle overgreb over en periode, herunder et forsøg på samleje. Den idømte straf skal dog ses i lyset af, at der var gået mere end 8 år, siden overgrebene sluttede, og at tiltalte, som var 78 år ved domsafsigelsen, var moderat dement.

I dom 19 og 20, der begge er ankedomme, er straffene fastsat til fængsel i 2 år og 6 måneder.

I dom 19 var der tale om adskillige tilfælde af både samleje og anden kønslig omgængelse end samleje i form af oralsex med tiltaltes 7-17-årige datter. I byretten blev straffen udmålt til 2 års fængsel. Landsretten skærpede straffen under henvisning til forholdets beskaffenhed. I dom 20 var der tale om mindst fem tilfælde af samleje og anden kønslig omgængelse end samleje med en 7-8-årig steddatter, idet tiltalte i ét tilfælde stak sin finger op i forurettedes skede og i hvert fald ved fire lejligheder førte sit lem helt eller delvist ind i hendes skede, ligesom han anvendte vibrator og kyssede hende på hendes kønsdele. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på forholdets grovhed, herunder forurettedes alder.

I dom 21 (fængsel i 3 år) havde en 65-68-årig tiltalt et betydeligt antal gange samleje med sin 10-13-årige adoptivdatters datter, og der blev ved strafudmålingen lagt vægt på, at overgrebene havde fundet sted over lang tid, samt at tiltalte groft havde misbrugt sin familiemæssige stilling og den tillid, hans nære familie havde udvist ham.

I dom 22 og 23, der begge er ankedomme, blev straffene udmålt til 3 års fængsel. I dom 22 havde tiltalte over en 4-årig periode talrige gange anden kønslig omgængelse end samleje med sin 8-12-årige niece samt i mindst tre tilfælde samleje med hende efter hun var fyldt 12 år, mens der i dom 23 var

tale et tilfælde af analt samleje med en 3-7-årig stedsøn og ni tilfælde af analt samleje med en anden stedsøn, som var 7-11 år gammel, da overgrebene fandt sted. Denne tiltalte blev tillige dømt for at have besiddet 8 børnepornografiske billeder. Ved strafudmålingen blev der i begge sager lagt vægt på de forurettedes unge alder og omfanget og karakteren af overgrebene.

I dom 24, der er en ankedom, havde tiltalte over en periode på ca. 3 år haft anden kønslig omgængelse end samleje med sin 7-10-årige datter samt krænket hendes blufærdighed, idet tiltalte i adskillige tilfælde havde analt samleje med forurettede, ligesom han i flere tilfælde formåede hende til at slikke på hans penis til udløsning, forsøgte at stikke sine fingre op i hendes skede og befølte hende. Tiltalte, der i byretten blev frifundet, blev i landsretten fundet skyldig i de nævnte overgreb. Straffen blev udmålt til fængsel i 3 år og 6 måneder under henvisning til overgrebenes omfang, den periode de blev forøvet over, samt forurettedes alder og det tillidsforhold, der bestod mellem hende og tiltalte.

I sager vedrørende familieforhold ses domstolene typisk at lægge vægt på forurettedes alder, overgrebenes karakter og varighed, over hvor lang en periode overgrebene har fundet sted, om der er forsøgt og/eller gennemført samleje, om der er lagt betydeligt pres på forurettede eller anvendt tvang, forurettedes tilknytning til den tiltalte, samt om der er tale om flere forurettede. Der er i flere sager henvist direkte til tillidsforholdet mellem tiltalte og forurettede.

Sagerne varierer meget i karakter og grovhed, hvilket gør dem vanskeligt sammenlignelige. Hertil kommer, at en del af sagerne er omfattet af ordningen med behandling af personer, der har begået visse seksualforbrydelser, som alternativ til straf.

Senest i redegørelsen fra juni 2007 gav de indberettede sager rigsadvokaturen grundlag for at antage, at straffen for et eller et par enkeltstående overgreb i form af anden kønslig omgængelse end samleje formentlig lå i niveauet 3-4 måneders ubetinget fængsel, når der ikke forelå andre skærpende omstændigheder.

Dette er fortsat rigsadvokaturens opfattelse, jf. dom 10 (fængsel i 3 måneder), hvor der var tale et enkeltstående overgreb i form af anden kønslig omgængelse end samleje.

Samtidig viser dom 12 (fængsel i 6 måneder, der dog blev gjort betinget af bl.a. psykiatrisk/sexologisk behandling), at straffen stiger, hvis der er flere forurettede, eller hvis forurettede er meget ung, selv om der er tale om relativt få tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje.

I de tidligere redegørelser gav de indberettede sager endvidere rigsadvokaturen grundlag for at antage, at mere end enkeltstående overgreb over en periode - der ofte vil indebære samlejer eller forsøg herpå - typisk vil ligge på et niveau fra fængsel i 2 år og 6 måneder til fængsel i 3 år og 6 måneder, når der ikke foreligger andre skærpende omstændigheder.

Dette er fortsat rigsadvokaturens opfattelse, jf. dom 19-24, hvor der blev udmålt fængselsstraffe i det angivne niveau fra 2 år og 6 måneder til 3 år og 6 måneder. Der er dog eksempler på lavere straffe i de tilfælde, hvor overgrebene har fundet sted over en relativ kort periode, jf. f.eks. dom 16, hvor der blev

udmålt en straf på fængsel i 1 år og 9 måneder for samleje, analt samleje og anden kønslig omgængelse end samleje begået over en periode på ca. en måned.

4.3.4. Straffene i sager vedrørende pasningsforhold

Der er indberettet fem sager (herunder to ankesager), som kan henføres til denne kategori, hvor den tiltaltes kontakt med den eller de forurettede er opnået gennem børnepasning og lignende.

I dom 25 var der tale om verbal blufærdighedskrænkelser og forsøg på anden kønslig omgængelse end samleje i form af oralsex begået over for en 10-årig dreng, som var på besøg og overnattede hos tiltaltes søn. Straffen blev fastsat til fængsel i 4 måneder.

I dom 26, der er en ankesag, havde en 74-årig tiltalt i et enkeltstående tilfælde begået blufærdighedskrænkelser og anden kønslig omgængelse end samleje over for en 5-årig pige, der blev passet af tiltalte og dennes ægtefælle, idet han bl.a. befølte forurettede på kønsdelen med fingeren, ligesom han samme dag lod forurettede berøre sit kønslid. Straffen blev udmålt til fængsel i 5 måneder og tiltalte, der tidligere var straffet for lignende kriminalitet, blev af landsretten tillige meddelt pålæg efter straffelovens § 236, stk. 2.

I dom 27, der er en ankesag, forelå i alt fire tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje begået i perioden fra 2000-2004 over for to 9-10-årige piger, mens de blev passet af tiltalte. Tiltalte berørte de forurettedes blottede kønslid og stak en finger op i skeden. Straffen blev udmålt til 6 måneders fængsel. Ved strafudmålingen blev der lagt vægt på, at forholdene var begået over for to piger, som tiltalte var betroet til at passe, og de forurettedes alder, samt at det ene forhold var begået efter strafskærpsen.

I dom 28 (fængsel i 1 år og 9 måneder) havde tiltalte i forbindelse med pasning anden kønslig omgængelse end samleje med en 3-årig og en 6-årig pige. Tiltalte havde endvidere ved befølinger begået blufærdighedskrænkelser over for sin samlevers 12-årige datter. Tiltalte blev desuden dømt for at have besiddet 37 børnepornografiske billeder. Der blev ved strafudmålingen navnlig lagt vægt på de forurettedes alder på 3 år og 6 år samt de seksuelle overgrebs antal og karakter.

I dom 29 havde tiltalte, der var pædagogmedhjælper, over en periode på ca. 2 år og 3 måneder begået seksuelle overgreb mod i alt 13 3-6-årige børn i institutionen, hvor han arbejdede. Der var tale om både blufærdighedskrænkelser og anden kønslig omgængelse end samleje, der hovedsagelig bestod i beføling af kønsdele og onani. Tiltalte blev endvidere dømt for at have besiddet ikke under 19.867 utugtige billeder samt to videofilm med utugtige optagelser af børn. Straffen blev fastsat til 3 års fængsel, idet der blev lagt vægt på overgrebenes karakter sammenholdt med, at overgrebene blev begået mod små børn gennem en længere periode og i en børnehave, hvor tiltalte var ansat til at varetage børnenes tryghed og trivsel. Tiltalte blev samtidig frataget retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge samt meddelt pålæg efter straffelovens § 236.

I redegørelsen fra juni 2006 fandt rigsadvokaturen, at sagerne om pasningsforhold indberettet i forbindelse med redegørelserne fra juni 2005 og juni 2006 kunne give det indtryk, at straffen for enkeltstående overtrædelser i form af anden kønslig omgængelse end samleje lå i niveauet omkring 3-5 måneders ubetinget fængsel. Denne antagelse blev bekræftet af en af de i redegørelsen fra 2007 nævnte domme.

Antagelsen bekræftes fortsat af den ovenfor nævnte dom 25, hvor straffen for en (verbal) blufærdighedskrænkelser og et enkelt forsøg på anden kønslig omgængelse end samleje i forbindelse med pasning blev fastsat til fængsel i 4 måneder.

Samtidig viser både dom 28 (fængsel i 1 år og 9 måneder) og dom 29 (3 års fængsel), at der sker en forhøjelse af straffen, når der foreligger skærpende omstændigheder, herunder et større antal overgreb mod flere børn.

4.3.5. Straffene i sager vedrørende undervisningsforhold

Der er i denne indberetningsperiode ikke modtaget sager, som kan henføres til denne kategori, hvor den eller de forurettede har været betroet tiltalte til undervisning.

Om strafudmålingen i denne type af sager fandt rigsadvokaturen i redegørelsen fra juni 2005, at en enkelt af de indberettede sager indikerede, at enkeltstående overtrædelser i form af anden kønslig omgængelse end samleje lå i niveauet 3-4 måneders ubetinget fængsel. En dom indberettet til redegørelsen i juni 2006 gav ikke rigsadvokaturen anledning til at ændre denne antagelse, selv om der blev idømt 4 måneders fængsel for flere tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje begået over en forholdsvis kort periode. Dette skyldtes, at der i den omhandlede sag også var nævnt formildende forhold i forbindelse med straffastsættelsen, ligesom der var sket rettighedsfrakendelse.

4.3.6. Straffene i sager vedrørende andre tilfælde

Der er indberettet fire sager (herunder tre ankesdomme), som ikke kan henføres til en af de foregående kategorier.

I dom 30 (fængsel i 3 måneder) var der tale om blufærdighedskrænkelser og anden kønslig omgængelse end samleje med en 12-13-årig pige, idet tiltalte i tre tilfælde befølte forurettede på kønsdelen indenfor tøjet, ligesom han i to tilfælde førte en finger ind i hendes skede. Forurettede var tiltaltes tidligere kones barnebarn.

I dom 31, der er en ankesdom, havde tiltalte krænket en 13-årig piges blufærdighed samt haft anden kønslig omgængelse end samleje med hende, idet han i tre tilfælde havde henholdsvis befølt hende udenpå tøjet, befølt hende på kønsdelen indenfor tøjet samt afklædt hendes benklæder og slikket hendes kønsdel, mens han onanerede foran hende. Overgrebene fandt sted i tiltaltes hjem, hvor forurettede kom som gæst samt for at gå til hånde. Straffen blev i landsretten skærpet fra 3 måneders fængsel til 4 måneders fængsel under henvisning til forholdenes karakter.

I dom 32, der er en ankedom, havde en tiltalt anden kønslig omgængelse end samleje med en 13-årig dreng, idet tiltalte, der kom som gæst i forurettedes hjem, to gange fik forurettede til at manipulere sit lem til sædafgang. Tiltalte havde endvidere anden kønslig omgængelse end samleje med en mentalt retarderet 19-årig dreng og havde forsøgt anden kønslig omgængelse end samleje med en 14-årig dreng. I byretten blev straffen udmålt til 1 års fængsel, idet der blev lagt vægt på, at tiltalte tidligere var dømt for ligeartet kriminalitet, på de forurettedes alder og mentale tilstand, samt at der var et tillidsforhold mellem de forurettede og tiltalte. Landsretten stadfæstede byretsdommen af de af byretten anførte grunde og lagde endvidere vægt på de forurettedes forklaringer om, at tiltalte benyttede sig af eller søgte at benytte sig af, at han havde en "klemme" på dem.

I dom 33, der er en ankedom, var der tale om gentagne gange anden kønslig omgængelse end samleje med en 10-11-årig dreng over en periode på ca. 9 måneder, idet tiltalte havde befølt, onaneret og suttet på forurettedes lem. Forurettede var tiltaltes søns kammerat. Tiltalte, der tidligere var dømt for ligeartet kriminalitet, blev i byretten idømt 1 års fængsel. Der var tale om en fællesstraf omfattende en reststraf på 93 dage. Landsretten skærpede straffen til en fællesstraf på fængsel i 1 år og 3 måneder under henvisning til, at der var tale om gentagne overgreb over en forholdsvis lang periode, og at overgrebene var begået i prøvetiden for tiltaltes prøveløsladelse fra en dom for tilsvarende forhold, samt henset til strafskærpelsen.

Sagerne i denne kategori giver mig ikke anledning til særlige bemærkninger.

5. Samlet vurdering og konklusion

Som det fremgår af gennemgangen af de konkrete sager i afsnit 4 ovenfor, omfatter undersøgelsen et bredt spektrum af sager, idet overgreb efter straffelovens § 222 varierer fra anden kønslig omgængelse end samleje i kæresteforhold til voksne personers længerevarende og meget grove misbrug af mindre børn. Også sagernes omstændigheder er meget forskellige afhængig af f.eks. misbrugets karakter og varighed, antallet af overgreb, forurettedes alder, antallet af forurettede, eventuel anvendelse af tvang eller pression samt forholdet mellem tiltalte og forurettede, herunder om der f.eks. består et særligt tillids- eller afhængighedsforhold.

Disse omstændigheder må naturligvis tillægges afgørende betydning i strafudmålingen, og det kan derfor heller ikke give anledning til bemærkninger, at straffene varierer fra betinget dom uden straf-fastsættelse til fængsel i 3 år og 6 måneder.

Sagernes meget forskellige karakter gør det også vanskeligt at foretage en sammenligning, herunder med de straffe, der må antages at være idømt forud for lovændringen.

Efter en samlet vurdering af straffene i de foreliggende sager er det imidlertid min opfattelse, at der i langt hovedparten af sagerne i vidt omfang er taget hensyn til, at straffen efter lovændringen skulle skærpes. Endvidere er der fortsat ligesom i redegørelsen fra juni 2006 afsagt et større antal domme

med straffe i niveauet fra 2 års fængsel til fængsel i 3 år og 6 måneder end i de tidligere undersøgelser.

Der foreligger dog også i undersøgelsen domme, hvor straffen set i forhold til niveauet i de øvrige sager efter min opfattelse burde have været højere, selv om der formentlig i disse sager er sket en vis skærpelse i forhold til tidligere praksis. Som eksempler kan nævnes dom 6 (fængsel i 3 måneder), dom 13 (8 måneders fængsel) samt dom 15 (1 års fængsel).

Ved lov nr. 501 af 17. juni 2008 om ændring af straffeloven (Strafskærpelse for visse sager om seksuelt misbrug af børn) er der som stk. 3 i straffelovens § 222 indsat en ny bestemmelse om, at det ved fastsættelse af straffen efter § 222, stk. 1 og stk. 2, 1. led, skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningsmanden har skaffet sig samlejet ved udnyttelse af sin fysiske eller psykiske overlegenhed.

Ved lovændringen, der bygger på en udtalelse fra Straffelovrådet, tilsigtes en skærpelse af straffen for seksuelle overgreb mod børn, jf. straffelovens § 222 og § 216, jf. §§ 224 og 225. Det fremgår herom af forarbejderne til lovændringen, at straffen for et enkeltstående samleje eller forsøg på samleje med et barn under 15 år skal tage udgangspunkt i de samme strafpositioner, som anvendes ved overfaldsvoldtægt, dvs. fængsel i 2 år og 6 måneder ved samleje og fængsel i 1 år og 6-9 måneder ved forsøg på samleje. Er der alene tale om anden kønslig omgængelse end samleje, jf. straffelovens §§ 224 og 225, forudsættes straffen tilsvarende forhøjet, idet der her fortsat bør være en betydelig nuancering i den konkrete strafudmåling.

Lovændringen er trådt i kraft den 18. juni 2008 og omfatter forhold, der begås efter denne dato.

Det må på denne baggrund forventes, at der i længere tid fremover både vil blive afsagt domme, der hviler på hidtidig udmålingspraksis, og domme, hvor straffen skal fastsættes på baggrund af den nye lovændring.

Navnlig af hensyn til muligheden for at følge domstolenes praksis vedrørende strafudmålingen i sager, der afgøres på baggrund af den seneste lovændring, men også for at vurdere sager, hvor gerningstidspunktet ligger før den seneste ændringslov, er det min opfattelse, at rigsadvokaturen i en ny periode bør have indberettet sager om overtrædelse af straffelovens § 222.